409

COLECTIA
Povestiri
FANTASTICE
CLUB
POVESTIRI
FANTASTICE
cpsf.info

409

I. M. ȘTEFAN

P.G. 7 luptă contra-cronometru

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

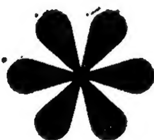
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2071. Radu Soare a fost chemat ca specialist la „Complexul de sinteză a albuminei și a alimentelor de tip virotic" din Munții Ciucaș. El trebuie să asigure o purificare mai accentuată a metanului care servește ca materie primă pentru marele experiment, menit să dea populației mult sporite a globului un nou tip de hrană, bazată pe „P.G.7", adică pe un „virus pozitiv", care abia trebuie obținut.

Cei doi conducători ai „Operației Ciucaș", președintele consiliului științific Adam Tiberiu și vicepreședintele Martin Onofrei, îi cer lui Soare să grăbească montarea filtrelor moleculare „Lizin". În cadrul unui consiliu științific, Martin Onofrei îi învinuiește pe președintele Tiberiu și pe alți cercetători că grăbesc în mod exagerat și riscat punerea la punct a pozvirului alimentar.

Soare reușește să construiască filtre „Lizin" adaptate necesităților complexului, care permit obținerea de importante progrese în direcția realizării pozvirilor alimentari. Deși cu misiunea îndeplinită, Soare este reținut în continuare la Ciucaș, ca șef al unui laborator de purificare a substanțelor.

La complex vin în vizită clidienii, făpturi extraterestre cu care pămîntenii întrețin de cîtva timp legături. Ei sînt însoțiți de Knut Jaspers, președintele Consiliului Planetar. Curînd după plecarea lor, la Ciucaș apare o boală ciudată, necunoscută, care se manifestă prin mîncărimi, plăgi ale pielii și afecțiuni ale ficatului, botezată „hioarinoză". Se presupune că clidienii au adus-o. Întrucît se dovedește molipsitoare, se instituie o carantină a complexului, fără însă ca activitatea științifică să înceteze. Treptat, maladia se agravează, experimentează asupra sa cu deplin succes un remediu. La proximul consiliu științific mărturisește că el a fost vinovat de dezlănțuirea epidemiei, pe care a provocat-o, fără să vrea, în cursul unor experiențe care au dus la formarea unor microorganisme foarte virulente și dăunătoare. Cercetările progresează acum mai rapid, și președintele convinge consiliul științific ca în activitatea complexului să fie inclus și studiul altor pozviri decît cei alimentari, organizîndu-se în acest scop un nou pavilion de laboratoare, așa-zisa „Perspectivă".

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
15 noiembrie 1971

P. G. 7 luptă contracronometru

de I. M. ȘTEFAN

URMARE DIN NUMARUL TRECUT

Glasul lui Tiberiu mă trezește din gîndurile mele. De cînd vorbește ? Probabil că mai de mult, dar pur și simplu nu l-am auzit :

— ...Iată deci că previziunile mele s-au dovedit realiste, spune el acum. Dispunem, la 24 octombrie, de Pozvirul G 7. Peste o lună, putem și trebuie să începem lucrările de albumină virotică, ca și de alimente pe bază de P.G. 7. Hiparinoza n-a reușit să ne încurce socotelile.

— Peste o lună, Dan ne va oferi un banchet pozviric ! comentează Vlad.

— Poate chiar ceva mai devreme ! supralicitează Hagiu.

Martin Onofrei se frămîntă pe scaunul lui. Sînt curios ce obiecții mai poate avea acum.

— Trăim indiscutabil azi o zi de satisfacții, începe el. Cu toate acestea, nu-i bine să stabilim din nou astfel de termene. E drept că pînă într-o lună vom prepara, pornind de la P.G. 7, toate alimentele posibile, de la lapte și pînă la macaroane...

— Atunci ? îl întrerupe Dan, cam neprotocolar. Ce îndoială mai puteți avea acum ! ? Ați verificat toate proprietățile Pozvirului G 7, stabilitatea lor...

— Omul ăsta s-a născut „erou negativ" și pace ! îmi șoptește Vlad.

— Peste o lună, reia Ursu, de parcă n-ar fi fost întrerupt, vom avea deci albumină de tip virotic și tot peste o lună vom avea zeci de sortimente de alimente corespunzătoare acesteia. Bun ! De acord cu voi toți. Dar experimentarea lor ? Nu credeți că este nevoie să urmărim foarte detaliat reacțiile organismului față de noul aliment ?

Ia cuvîntul Ștefan Badiu :

— Vom face experiențe pe animale, iar cînd vor fi încheiate se vor găsi dintre noi destui voluntari care să se ofere pentru experimentare. Nu-i nevoie decît de cîțiva. Eu, cel puțin, stau oricînd la dispoziția experimentatorilor.

— Chiar mîine, nu-i aşa ? ricanează Ursu. Straşnic, eroule ! Problema nu-i însă chiar atît de simplă. Nu-i nevoie numai de curaj. Cînd noi vom începe să livrăm şarjele de albumină virotică, milioane de oameni vor fi hrăniţi cu ele. Răspunderea e uriaşă. În numai o lună, nimeni nu poate lua toate măsurile de prevedere pentru ca acestor oameni să nu le facem mai mult rău decît bine.

Trebuie să recunosc că Ursu mă scoate şi pe mine din sărite. Nu mă pot abţine să nu intervin :

— Vorbiţi ca şi cum aţi şti dinainte că P.G. 7 este pur şi simplu toxic. Şi nu înţeleg de ce. Doar e creaţia dumneavoastră, de la proiect şi pînă la ultimele retuşuri.

Martin Onofrei mă sfredeleşte cu privirea :

— Soare, fii lucid ! Nu-i vorba acum de punerea în dubiu a virusului proiectat şi nici a formei realizate. Cred în P.G. 7, sînt sigur că nu e greşit conceput şi construit. Dar organismul uman rămîne, în multe privinţe, un mister. Trei săptămîni de experimentare pe cobai şi şoareci şi una pe oameni nu sînt de ajuns. Mă-nţelegi ? ! Pentru a avea o deplină siguranţă, e nevoie de o perioadă mult mai îndelungată. Poate că va trebui să-i mai ajustăm structura, să modificăm unele proprietăţi ale pozvirului obţinut.

Gîndiţi-vă cîte probleme au creat în veacul trecut grefele de organe ! Uneori organismul le accepta şi alteori nu. Bolnavii cu inima grefată mureau pe capete. Abia spre sfîrşitul secolului s-au găsit mijloacele sigure de a evita fenomenul, uneori fatal, de respingere.

...Nimeni nu spune nimic, dar majoritatea covîrşitoare a membrilor consiliului îl dezaprobă pe Ursu : se vede limpede pe chipul lor. Tiberiu e decepţionat, dar evită să intre în controversă.

— Ceea ce ne spune Martin Onofrei, observă el, este neîndoielnic foarte important. Vom face tot posibilul să nu pierdem din vedere nici un aspect al problemei, să asigurăm deplina siguranţă a noului aliment, iar medicii noştri sînt doar aici pentru a urmări reacţia organismului omenesc.

— Totul într-o lună ? mai întreabă Ursu, uitîndu-se fix la preşedinte.

— E de ajuns ! replică cu convingere acesta. În treizeci de zile se pot face foarte multe.

— Nu uita, observă Onofrei, că anumite reacţii ale organismului nu se arată într-o lună, ci abia după multe luni de zile. La asta nu te gîndeşti ?

— Vom căuta să accelerăm reacţiile respective, spune Tiberiu. Acest lucru este pe deplin posibil.

— O lună, Tiberiu ? întreabă iar Ursu, cu un reproş care sună, nu ştiu de ce, dureros. De ce atîta grabă ? Nu uita că

nu sîntem singurii care rezolvăm problema alimentară : în cel mult un an vor intra în funcțiune marile uzine de prelucrare a algelor de mare și planctonului. Se pun la punct și noi acceleratoare de creștere a cerealelor... Spune-mi, Tiberiu, de ce să riscăm ! ?

— Dar nu riscăm, Martin ! Specialiștii noștri știu ce au de făcut. Asigurăm toate verificările necesare : nimic nu va fi uitat, poți fi sigur de asta. Iar tu trebuie să ne ajuți, ca întotdeauna !

...Îmi amintesc de cele numai cîteva lucrări științifice ale lui Moș Martin, despre care mi-a vorbit cîndva Tiberiu. Așa este Onofrei : analitic, profund, dar excesiv de circumspect ! Și-mi mai amintesc că tot președintele mi-a spus că, într-un fel, aceste hărțuieli ale Ursului sînt necesare, folositoare, atrăgînd atenția asupra unor „puncte nevralgice", asupra problemelor care trebuie în mod special urmărite.

Evident, lucrurile pot fi privite și așa : se poate susține că, într-un fel, opoziția, aproape permanentă, dintre cei doi șefi ai noștri își are rolul ei dialectic : ne duce mai sigur spre țelul nostru. Dar, nu știu de ce, politica asta permanentă de frînare a lui Onofrei îmi lasă un gust amar. N-o fi el chiar deținătorul pietrei filozofale și al singurelor rețete valabile ale prudenței ! A scrîntit-o doar rău atunci cînd a provocat prăpădul cu pseudovirusurile lui. De ce nu se găsește cineva care să i-o spună de-a dreptul, în față ?

1 noiembrie. Noile alimente

— La 22 noiembrie dăm în funcțiune expoziția de alimente și „restaurantul demonstrativ" ! îmi spune Dan azi dimineață. E fericit !

Doar o săptămînă a trecut de cînd P.G. 7 este o realitate ? De necrezut ! Activitatea noastră se desfășoară într-un ritm amețitor.

Ieri s-a produs prima șarjă de albumină de tip virotic. Dan realizează numeroase alimente pe bază de P.G. 7. Pînă acum a creat 216 sortimente și este departe de a fi mulțumit. Se construiesc mai multe linii automate de fabricație.

Dan are conciliabule nesfîrșite cu arhitectul care proiectează clădirile respective. I-a respins pînă acum peste douăzeci de proiecte. Vrea ca plastica restaurantului și a expoziției să exprime atîtea idei, încît proiectantul nu reușește, în nici un fel, să-l mulțumească.

— Înțelegi, Radule ? perorează el. E necesar ca linia clădirilor și a decorațiilor să ilustreze expresiv situația actuală,

legată de insuficienţa hranei pe Pămînt şi de ceea ce P.G. 7 va aduce. Trebuie arătat că alimentul pozviric reprezintă veriga care desăvîrşeşte satisfacerea cerinţelor materiale. Trebuie subliniat ce premise creează aceasta şi spre ce se tinde în perspectivă. În sfîrşit, dominanta trebuie să fie puterea transformatoare a ştiinţei, cu sublinierea ideii că rezolvarea vine uneori dintr-o direcţie cu totul neaşteptată.

— Un discurs ca al tău nu-i uşor de tradus în betonplast, metal şi sticlă ! observ eu.

— Arhitectura poate s-o facă ! îşi exprimă Dan ferm convingerea.

— Să nădăjduim ! îl încurajez eu.

Vlad, care s-a apropiat de noi, se amestecă şugubăţ în convorbire :

— Uite, am şi eu o idee. Pune să facă o clădire în formă de castravete şi alta în formă de ridiche. Castravetele şi ridichea au, din motive neelucidate încă ştiinţific, ceva comic în ele şi, în felul acesta, monumentele vor exprima optimismul irezistibil al omenirii consumatoare de pozviri...

Evident, Dan nu-i apreciază umorul. Îl priveşte încruntat şi se congestionează la faţă. Am uitat să notez că, în ultimele zile, s-au obţinut din P.G. 7 şi interesante „alimente inedite“. Este vorba de alimente care nu imită pe cele existente, ci au aspecte şi gusturi complet diferite de acestea. Dan mi-a arătat, de pildă, o „pînză de păianjen“ comestibilă, despre care susţine că e o prăjitură absolut delicioasă, şi o spirală argintie, care, după părerea sa, va fi un excelent aliment răcoritor. Le-a şi dat spre consum unor cobai, care s-au delectat cu ele.

De altfel trebuie să notez că experienţele pe animale se desfăşoară foarte intens. Pînă acum nu s-a constatat absolut nici un fel de efect nociv. Totuşi am aflat că Martin Onofrei nu şi-a schimbat cu nimic punctul de vedere.

— Prea repede, totul se desfăşoară prea repede ! continuă el să bombănească.

Puţini îl ascultă însă.

Preşedintele ţine acum şedinţe de lucru prelungite cu reprezentanţii Organizaţiei Mondiale a Alimentaţiei. Se pune totul la punct în vederea orei H, cînd complexul nostru va livra masiv pentru umanitate. Am asistat şi eu la o astfel de şedinţă, unde s-au analizat pînă şi cele mai mici amănunte. Deşi s-a prelungit pînă noaptea tîrziu, am impresia că i-a făcut multă plăcere lui Tiberiu. Ce dulce e cupa biruinţei !

Ieri dimineaţă, preşedintele a avut o conferinţă cu trei membri de frunte ai Oficiului Planetar, nişte indivizi corecţi, dar plicticoşi. Nu am participat, dar Dan, cu obişnuita-i înflăcărare, mi-a spus că Vrăjitorul a fost „teribil“. Le-a vorbit

pe larg „opiştilor“ despre posibilităţile pozvirilor alimentari şi despre performanţele ce se scontează de la ceilalţi pozviri, în curs de realizare: ei vor da oamenilor, după opinia lui, cele mai fantastice mijloace de automodelare. Cu ajutorul lor, procesele biologice, procesele psihice, procesele chimice se vor desfăşura tot mai mult după voinţa şi în interesul omului, vor fi accelerate, multiplicate, potenţate.

Tot 1 noiembrie. Saltul în neant

La ora patru după-amiază, iată-mă din nou în Laboratorul de psihologie.

De cîteva zile vin mereu aici să-ntreb ce se aude cu preparatul bazat pe P.M.P. 4. Am luat definitiv hotărîrea să mă ofer pentru experimentare. Preşedintele m-a felicitat pentru această decizie. Mi-a spus, pe jumătate în glumă :

— De-acum intri şi dumneata din plin în era pozvirică...

Nu ştiu dacă va exista o astfel de eră, dar acum, cînd Oscar îmi confirmă că „totul e gata pentru experimentare“, nu şovăi de loc. Un pic de teamă — e drept — mărturisesc că am. Îmi amintesc că profesorul meu de gimnastică îmi spunea că toţi oamenii normali sînt de fapt fricoşi : numai că unii dintre ei îşi înving frica, şi pe aceia îi numim curajoşi, iar alţii nu...

— Cum au mers experienţele pe animale ? întreb eu.

— Foarte bine. Ai asistat de altfel şi tu la cea dintîi dintre ele. Au rezultat, e drept, şi unele reacţii secundare nedorite, dar le-am eliminat în cea mai mare măsură... Şi-acum, spune-mi în ce stare afectivă te afli.

— Dispoziţia ? Nici abătut, nici entuziast. Undeva pe la mijloc. Am dormit cam prost astă noapte, iar astăzi dimineaţa n-am fost de loc în formă la meciul de tenis ; totuşi, în laborator am lucrat destul de bine.

— Pentru experienţă e necesar să fii prost dispus, îmi explică el. Altfel nu se poate pune în evidenţă schimbarea. Îţi propun ca pînă ce o pregătesc să citeşti ceva deprimant. Trebuie să porneşti la drum... foarte cătrănit.

Răsună apelul televizofonului. E mama şi din nou este îngrijorată în privinţa fratelui meu. Are vocea slabă, topită şi arată îngrozitor :

— De data aceasta, nu mai ştiu cum o să-l aduci înapoi, îmi spune ea. S-a strecurat în racheta fotonică !

— Cum ? În nava care a pornit spre Pluton ! ?

— Da, Radule. A fost descoperit la două zile după start, leşinat într-un depozit.

— De unde ai aflat asta, mamă ?

— Nava a transmis acum o oră un mesaj... Toma e bolnav. Au zis că nu era antrenat pentru condițiile călătoriei. Se dezvoltă accelerații foarte mari. Pe deasupra, în depozit aerul nu era prea bun.

Un nod mi se pune în gît. Mi-e teamă că de data asta își va plăti scump imprudența.

— Racheta nu se mai poate întoarce? întreb eu.

— E deja prea departe.

— Dar la bord e desigur un medic.

— Doctorul, îmi explică mama, presupune că Toma a căzut în nesimțire încă din primele clipe ale călătoriei și a zăcut așa multă vreme, neștiut de nimeni. Probabil că a avut și un atac de inimă.

Pe ecranul televizofonului, ochii mamei strălucesc în lacrimi.

— Da, Radule, oftează ea. Trebuia să-ți spun totul, dar îmi pare rău că te-am necăjit... Cu tine am fost totdeauna mai liniștită. Nu m-am temut niciodată c-o să te arunci în aventuri nesăbuite.

Am o strîngere de inimă, dar... nu-i spun nimic despre experiența pregătită aici. De ce să-i fac încă o grijă, mai ales că totul va merge ca pe roate? E drept, Martin Onofrei a încercat ieri să-mi vîre un ghimpe cînd i-am vorbit despre P.M.P. 4. Îmi amintesc bine schimbul nostru de cuvinte:

— Ascultă, Soare, mi-a zis el, mie nu-mi plac experiențele acestea pe muche de cuțit. Știi unde încep, dar nu știi unde se termină...

— P.M.P. 4 s-a experimentat în excelente condiții pe animale, i-am ripostat eu.

— Una e animalul și alta omul. Asta nu vreți voi să înțelegeți! Așa s-a întîmplat și cu leacul meu antihiparinotic. Îți amintești ce am pățit cînd l-am autoexperimentat? Cu toate acestea, îl încercasem fără nici o complicație pe cobai. Dar atunci, în condițiile epidemiei, orice se justifica.

— P.M.P. 2, calmantul pozviric, s-a încercat mai întîi pe maimuțe și apoi Oscar Fabian l-a autoexperimentat. Succesul obținut a fost deplin.

— Bine, Soare! Văd că nu te pot convinge. Avîntul tinereții precumpănește asupra rațiunii. Vrei să dai neapărat lumii pozvirul magic ce va face ca o iubită abandonată să rîdă în hohote.

— Nu-i vorba de asta! Dar gîndiți-vă că avem cu toții stări de indispoziție de origine organică și am fi fericiți să scăpăm cît mai repede de ele. Ne necăjim uneori pentru motive care nu merită să ne afecteze. Alteori, indispozițiile, chiar bine motivate, se prelungesc excesiv...

— Mai e ceva, Soare ; dacă P.M.P.-urile astea vor fi puse la dispoziția tuturora, nu vom mai fi oameni, ci un fel de marionete, lipsite de reacții psihice normale.

— Totul este să fie folosite cum trebuie.

— Sînt ca niște stupefiante, tinere ! Iar experiențe ca a ta reprezintă aventuri periculoase...

„Aventuri"... Îmi amintesc de convorbirea cu mama, de încrederea pe care mi-a arătat-o, sigură că cel puțin eu **nu** mă voi lansa într-o „aventură".

Oscar mi-a adus cartea lui lugubră. Zîmbesc amar :

— De prisos ! Mama mi-a dat o veste foarte proastă despre fratele meu. Sînt indispus — așa cum ați dorit-o voi...

— O nouă dispariție ?

— De data asta cu bucluc mare. Povestea cu ulciorul...

Tocmai a sosit și Tiberiu.

— Relatează-ne amănunțit pe parcurs tot ce simți ! mă roagă el. Peste cîteva clipe devii un excepțional subiect de experiență.

. . . .

Sînt întins pe divanul laboratorului.

Oscar mi-a făcut de cinci minute injecția, dar nu simt nimic deosebit. Cel mult un soi de slăbiciune.

Amărăciunea care m-a invadat, de cînd mama mi-a relatat despre tentativa nenorocită a lui Toma, persistă, neschimbată.

— De ce taci ? întreabă Oscar.

— N-am ce să vă spun.

— Dispoziția ?

— Aceeași : proastă... Cum vă trebuie vouă.

Psihologul se întoarce spre președinte.

— Încă o doză ?

— Nu, să mai așteptăm. Poate că viteza de reacție...

Nu aud ce zice mai departe. Dar ceva începe să se întîmple. Mai întîi îmi țiuie urechea stîngă. Țiuitul devine tot mai ascuțit și mai puternic, pînă ce tot capul mă doare. Duc mîinile la frunte și o frec ușor.

— Ce ai ? întreabă Oscar.

Îi spun, dar observ, cu acest prilej, că glasul mi-e foarte schimbat. Sună spart, nesigur.

Țiuitul a încetat, după ce a ajuns la un paroxism pe care nu știu cum de l-am putut îndura : parcă mi-a perforat creierul. Ochii mi s-au deschis deodată mari și privesc fix drept înainte (îmi amintesc că și cîinelui i s-a întîmplat la fel). Vor parcă să iasă afară din orbite, să se năpustească spre Tiberiu și Fabian. Îi apăs cu mîna, nervos, și în tot acest timp continui să relatez...

— Cît timp a trecut ? întreb, la un moment dat.

— Opt minute și patruzeci de secunde! răspunde președintele... Simți vreo schimbare a stării afective?

— Nici una! Cred că astăzi nimic nu mă poate face să zburd. Am și o stare generală destul de proastă.

— Continuă să relatezi!

Îmi dau seama că rostesc cuvintele mecanic, în propoziții scurte, sacadate, cu o voce de robot.

— Starea de slăbiciune mi se accentuează. Mă dor ochii, mă doare capul. Îmi furnică mîinile; încep să amorțească. Aud un zgomot: parcă vine din mine: un zumzet care crește mereu. În mine e un stup de albine. S-a pornit ceva și... nu știu unde mă duce.

— Încearcă să te gîndești la dispariția lui Toma. Spune-mi ce simți! îmi zice Oscar.

— Toma? Acum totul este din ce în ce mai tulbure și se îndepărtează parcă de mine. Oamenii au aceeași culoare: sînt cenușii. Se mișcă, asemenea unor umbre, pe un fond gălbui.

— Gîndește-te la situața lui Toma! mă îndeamnă Oscar. Gîndește-te bine!

— Mă gîndesc. Știu: a dispărut. Mi-e totuna! Și Toma și voi toți îmi sînteți indiferenți. Simt nevoia să fiu singur... Mădularele îmi sînt moi!

Urmează o pauză în care nu se întîmplă nimic apoi îl aud pe Oscar șoptindu-i președintelui:

— Au trecut cincisprezece minute: în loc de bună dispoziție, indiferență. Straniu efect!

— Poate că e treapta intermediară! observă Tiberiu.

— Dar animalele au reacționat altfel...

Nu aud ce spune mai departe.

Fiori scurți și puternici mă scutură, parcă pentru a mă smulge din amorțeală.

Și, dintr-o dată, imaginea încețoșată a oamenilor și lucrurilor din fața mea devine de o precizie extraordinară, culorile se trezesc, sînt iarăși vii, mai vii ca niciodată. Iar prin cadrul larg al ferestrei laboratorului privesc cu desfătare la crestele împădurite ale munților, prietenii mei cei mai buni. Verdele lor adînc e ca o catifea grea, care unduiește mereu — un steag al frumuseții.

Cînd reiau relatarea, îmi dau seama că glasul e mai vioi și mă gîndesc ce interesant va fi cînd voi asculta, mai tîrziu, înregistrarea.

— Gîndește-te din nou la Toma! îmi spune Oscar. Privești situația lui cu amărăciune sau cu indiferență?

— Povestea lui mi se pare acum o întîmplare plină de haz.

— E bolnav, gîndește-te bine! intervine Tiberiu, foarte interesat. Cum poți spune așa ceva?

— Mă gîndesc la el ca la un şofer care a pornit automobilul pe o pantă abruptă, uitînd că frîna nu-i funcţionează.

Chicotesc.

— Asta e mai curînd tragic! observă preşedintele.

— Tragic? De ce? Gîndiţi-vă ce salt formidabil! Nu văd ce e tragic în asta. De altfel şi o moarte poate fi măreaţă...

Îmi dau seama că tot ceea ce spun e straniu, neobişnuit. Dar asta simt acum şi mi-au cerut să-mi exprim cît mai fidel gîndurile.

— Încearcă să descrii cît mai concis simţămîntul tău actual faţă de Toma! mă roagă Oscar.

— Un individ extravagant.

— O extravaganţă care te indispune?

— Nicidecum! O admir. Grozav tip: original şi nostim. Păcat că nu semăn cu el.

O febrilitate stranie a pus stăpînire pe mine. Îmi vine să cînt, să dansez, dar mi-e ruşine de cei doi oameni de ştiinţă din faţa mea şi, de fapt, nici n-aş avea puterea s-o fac.

Oscar îi şopteşte lui Tiberiu, crezînd că eu nu-l aud:

— Amărăciune, indiferenţă, bună dispoziţie. Acum înţeleg! Acestea sînt treptele. Efectul e deci tocmai cel prevăzut.

— Te-am auzit, Oscar, îi zic eu, dar pur şi simplu nu-mi pasă. Analiza ta e magistrală. Fie ce-o fi şi mai bine aşa decît altfel... Tristeţea mi se pare un sentiment lipsit de sens, mai ales în clipa asta.

Vorbesc cam incoerent, ştiu, dar ce să fac?

Se petrece în mine ceva foarte curios. În piept îmi pendulează limba unui orologiu imens. Tare, din ce în ce mai tare! Ba nu, nu-i limba — e un metronom în bătăile căruia mi-ar plăcea să trăiesc. Spun cumva prostii? Naiba să mai ştie!

Gîndurile şi imaginile cele mai variate se nasc şi mor în mine cu o viteză uimitoare. Întîmplări din trecut, planuri de viitor, scene imaginare, fantastice, sentimente potrivnice faţă de diferiţi oameni se perindă cu o iuţeală halucinantă, într-o agitaţie necurmată. Cuvinte şi fraze aruncate în diferite împrejurări, care mi-au reţinut cîndva atenţia ţîşnesc din depozitul memoriei, zboară, se ciocnesc în dialoguri imaginare.

Sînt sigur că ochii îmi strălucesc, respiraţia mi s-a accelerat brusc şi, în acelaşi timp, îmi dau seama că pe faţa mea s-a imprimat un zîmbet larg, inexpugnabil. Zîmbetul e şi în mine. Brusc, începe să fie dureros, ca o ghiară înfiptă în piept, în vreme ce imaginile şi gîndurile aleargă tot mai repede, nebune, fără ca să le pot opri.

— Gîndeşte-te la Toma! îl aud pe Oscar spunîndu-mi.

— Toma? Un saltimbanc de circ, îi răspund eu vesel. Acum tocmai face jonglerii cu nişte stele de hîrtie. Le aruncă

cîte şapte deodată, pe traiectorii difeiite... şi apoi le prinde pe rînd... Toţi sîntem de fapt nişte saltimbanci. Toţi — pînă la unul!

Zîmbetul interior creşte. Simt că-mi gîlgîie ceva în gît. Cerul gurii îmi este uscat şi-l umezesc cu limba. Un clocot începe să se rostogolească undeva în mine, mai întîi vag, apoi tot mai precis, mai puternic, mai copleşitor... O cascadă care vuieşte... Zgomotul ei e tot mai intens.

Vorbesc din ce în ce mai greu. Cuvintele se încurcă unele într-altele, ca paşii împleticiţi ai unui beţiv, iar în palmele mîinilor simt o sudoare lunecoasă.

Brusc clocotul interior izbucneşte în afară. Cascada se revarsă! Rîd. Hohotesc. Tot mai tare, homeric. Abia mai izbutesc să articulez, întretăiat, dureros:

— Scene bufe... din filme... din viaţă... din închipuire... le văd... le trăiesc... sînt prizonierul lor. Şi hohotul acesta... mă... mă... sufocă! Nu mai pot!!

Gîtul e prea îngust pentru rîsul ăsta teribil, care nu mai are acum nimic vesel. Mă zgîrie, mă rîcîie, vrea să mă sugrume! Mă doare cumplit. Şi, treptat, tot corpul ajunge să fie scuturat de rîsul dement, de neînfrînat.

Sînt lac de sudoare. Gîfîi şi rîd. Rîd şi gîfîi. Simt sînge cald izbucnindu-mi în gît şi junghiuri ascuţite îmi sfîşie pieptul. Hohotul nu se opreşte. Nu mai pot vorbi, deşi ştiu vag că ar trebui să relatez cuiva nişte întîmplări... Tuşesc şi mă sufoc.

Izbutesc, deodată, să mă gîndesc la Toma, amintindu-mi că am fost mereu întrebat despre el. Fratele meu îmi apare rupt în bucăţi: braţele, picioarele, trupul, capul, gîtul s-au desprins unele de altele şi se împrăştie în Cosmos, profilîndu-se pe fondul de tăciune al cerului... Şi eu mă simt rupt în bucăţi!

Hohotul nu mai conteneşte, sleindu-mă cu totul. În sfîrşit, se preface într-un plîns greu, cu sughiţuri...

Cît timp a trecut? Un ceas? O zi? Acum în jurul meu sînt mulţi oameni. Oameni care îmi par traşi în lung, înalţi pînă la plafon, ca priviţi într-o oglindă curbă. Au halate albe, lungi. Ce or fi poftind?

Mi-au dat să beau un lichid lăptos dintr-un pahar. Dinţii-mi clănţăneau însă atît de tare încît l-am scăpat şi s-a spart.

Mi-e o greaţă îngrozitoare. Gîtul e totul o rană.

De undeva, din fundul laboratorului, vin spre mine ochii lui Adam Tiberiu şi ai lui Oscar Fabian. Mă privesc înspăimîntaţi — sau mi se pare?

Tumultul din mine începe parcă să se potolească.

— Toma?... Un... saltim... banc! ibzutesc să rostesc... cu un glas subţire, straniu. Eu... un nebun... Voi?... nişte supradresori diabolici...

Oscar dă din cap şi-mi face un semn liniştitor, aşa cum se procedează cu copiii.

Acum hohotul e departe: o amintire de coşmar. Simt cum încetul cu încetul o rigiditate tot mai accentuată mă cuprinde. Mi-e teamă, îngrozitor de teamă, dar nu ştiu de ce. Acum am înţeles: mi-e frică să nu înnebunesc.

Corpul mi-e greu şi obosit. Limba, foarte umflată, loveşte mereu hotarul dinţilor şi al cerului gurii. Tot corpul mă doare groaznic, ca după un traumatism intens şi prelungit. Am nu ştiu de ce impresia că trupul îmi face acum un uriaş salt în neant, catapultat de o forţă nevăzută. Apoi cade, cade mereu, minute nesfîrşite în şir.

Oamenii în halate manipulează caraghios instrumente mici şi strălucitoare. Unul dintre ei se apleacă cu un tub argintiu spre braţul meu.

— E grav, doctore? îl aud pe Tiberiu întrebîndu-l pe profesorul Duncan...

Acelaşi lucru l-a întrebat cîndva Onofrei tot pe Duncan. Era vorba atunci de Ion Ladea. Oare şi eu sînt pe moarte?

Un zbîrnîit îmi sfredeleşte craniul şi simt că iar mă pierd...

14 noiembrie.
Întoarcerea la viaţă

Primul lucru pe care l-am sesizat trezindu-mă au fost un şir de sunete delicate, parcă produse de un clopoţel. Cînd dispăreau, sufeream intens; curînd reveneau însă şi durau mult timp. Abia mai tîrziu mi-am dat seama că era ciripitul unor păsări, care-mi parvenea prin fereastra larg deschisă.

La început, aceasta a fost unica mea legătură cu lumea exterioară.

Încercam să deschid ochii, dar nu izbuteam. Nu găseam puterea s-o fac. Am văzut-o, în schimb, cu ochii închişi, pe Lizi, ca şi cum ar fi fost în faţa mea! Dulce halucinaţie, dar ce dureros de scurtă!

Eu — eu parcă nu existam. Nici o părticică din trupul meu nu-mi dădea vreo senzaţie.

Apoi, deodată, un frig îngrozitor m-a cuprins brusc. Mi-am regăsit corpul! Eram întins într-un pat. În nări mi-a pătruns miros de medicamente.

Dîrdîiam. Am dîrdîit multă vreme. Aş fi vrut să rog pe cineva să mă acopere cu încă o pătură. Dar nici un sunet nu-mi ieşea din gîtlej. Pe urmă, am simţit că ceva cald se aşterne pe trupul meu : cineva înţelesese.

...Păsările continuau să ciripească şi asta mă bucura. Era ca o chemare a vieţii care revenea în mine.

Aş fi vrut să mişc măcar un deget! Dar nu izbuteam. Mîna stîngă mă durea, din pricina unei poziţii vicioase, însă toate încercările mele de a o urni cît de cît din loc eşuau.

Şi pe urmă, în sfîrşit, a venit, izbăvitor, strănutul : un strănut puternic, care mi-a zguduit tot trupul, mi-a rănit gîtul şi nările, ridicîndu-mă pe jumătate în pat. Cînd am căzut înapoi pe pernă, ochii mi s-au deschis şi am reuşit în sfîrşit să mişc puţin mîna care mă durea.

Asta s-a întîmplat ieri, la ora 16 şi 32 de minute. O ştiu fiindcă privirea mi-a căzut în primul rînd asupra ceasului fixat deasupra uşii...

Iar astăzi — iată-mă revenit definitiv la viaţa conştientă, ca întors dintr-o altă lume.

— Se pare că preparatul pe bază de P.M.P. 4 nu era pe deplin pus la punct! aşa a comentat sarcastic lucrurile Ursu, cînd m-a vizitat, acum un ceas, la sanatoriu.

De data asta a avut dreptate.

— Vezi tu, Soare, mi-a mai spus el, experienţele astea psihice ale voastre merg prea departe. Omul trebuie lăsat să fie ceea ce este, nu trebuie să facem exchibiţii de circ tocmai cu ce sălăşluieşte mai delicat în el. Altfel riscăm prea mult.

Cu asta nu mai sînt de acord! Ar însemna să abandonăm orice încercare de modelare psihică.

Fapt este că, între 1 şi 14 noiembrie, am zăcut, fără cunoştinţă, într-un salon al sanatoriului. Alfredo — care a rămas ca medic la noi, în complex — mi-a mărturisit că două zile m-am zbătut între viaţă şi moarte ; tot personalul complexului se interesa de soarta mea. Bine că n-a aflat nimic mama : cu greu ar fi suportat să-şi ştie amîndoi băieţii greu bolnavi.

Acum mă refac însă repede. De ieri şi pînă azi am prins puteri, nu glumă. Aş juca o partidă de tenis! Pofta de mîncare mi-e acum excelentă şi nu mă doare nimic. Uneori simt însă un gust acru în gură, ameţesc şi uit pentru cîteva minute unde sînt. Şi, ca orice om care a stat mai multă vreme în pat, reînvăţ să merg.

Bineînţeles că primesc foarte multe vizite. Cei dintîi au sosit astăzi dimineaţă preşedintele şi Oscar, amîndoi vizibil stînjeniţi. Mi s-a spus că în primele două nopţi după accident au vegheat, cu schimbul, la căpătîiul meu, alături de medici.

Le explic, fireşte, că nu le reproşez nimic : au încercat asupra mea un mijloc experimentat cu succes deplin asupra animalelor. Cu cineva tot trebuiau să înceapă. Ei nu-mi răspund. Îşi exprimă doar marea bucurie de a mă vedea mai întremat.

— „Mai întremat ?“ le iau eu cuvintele din gură. Doar atît ? Gata cu boala ! De mîine vreau să lucrez.

Alfredo tocmai a intrat în salon.

— Bravo, Radule, îmi spune el, arăţi excelent. Ai un fond fizic viguros şi nu-i rău că ţi s-au alocat porţii triple de mîncare !

— Pot să mă duc mîine la lucru ?

— Dacă mîine dimineaţă eşti „în formă“, cum spuneţi voi sportivii, n-am nimic împotrivă. Ultimele analize sînt chiar foarte bune. Bineînţeles, n-o să intri direct în programul obişnuit. Trebuie mai întîi să te acomodezi...

La drept vorbind, nu-i socotesc pe Oscar şi pe Tiberiu nevinovaţi ca nişte mieluşei. Poate că, dacă nu se grăbeau cu P.M.P. 4, dacă verificau mai mult structura microorganismului creat, dacă analizau mai atent reacţia animalelor de experienţă, dacă se străduiau să elimine **total** „reacţiile secundare nedorite“ de care mi-au vorbit, lucrurile ar fi mers altfel. Avertismentul lui Onofrei avea un sîmbure de adevăr.

În sfîrşit, „bine că n-a ieşit mai rău“ — cum observă Dan. Mi-a spus că accidentul meu a fost copios folosit de grupul lui Martin pentru a discredita ritmul viu pe care preşedintele îl dă lucrărilor de la complex. Asta nu-mi place de loc ! „Clubul scepticilor“, cum i se zice (eu am inventat, mai de mult, porecla), şi-a îngroşat rîndurile : din el fac acum parte Ladea, Gruia, Andrei Mereuţă, profesorul Duncan şi încă cîţiva.

Prin geamul deschis, din curtea sanatoriului răsună un rîs tineresc. Brusc, un fior rece îmi trece prin şira spinării : mi se pare că aud cascada sinistră a hohotului meu din ziua experienţei ! Ceva scrîşneşte şi apoi se rupe în mine. Ce-nseamnă asta ? Un fel de „hilarofobie“ ?

Ard să aflu cum s-a desfăşurat producţia noilor alimente în perioada, atît de hotărîtoare, cînd am fost bolnav, dar nimeni nu vrea să-mi răspundă. Alfredo îmi explică că a cerut vizitatorilor să nu-mi vorbească despre problema cea mai acută a complexului — crearea albuminei virotice —, ca să nu-mi „suprasolicite psihicul“.

— Mîine vei afla totul. Şi te asigur că vor fi destule noutăţi interesante ! îmi spune el.

Aş putea s-o şterg şi eu, cum a făcut-o Ion Ladea cînd a avut hiparinoză, nu ca să sustrag vreun preparat, ci ca să mă informez. Alfredo şi-a dat însă atîta osteneală cu mine,

încît nu vreau cu nici un preț să-l dezamăgesc printr-o „evadare“, chiar trecătoare!

Ultimul mă vizitează azi Vlad. Intrînd în încăpere, se uită mai întîi la Alfredo; pe urmă se apropie de mine și mă îmbrățișează.

— Știu, doctore, nimic despre P.G. 7! spune el pe urmă. Nici despre faptul că P.M.P. 4 era să torpileze tot ce s-a făcut pentru P.G. 7. Un singur lucru e sănătos să afli, Radule: pînă la urmă stăm bine cu elixirul nostru alimentar, iar de laboratorul de purificare am avut toată grija. E drept, eroismul tău donchișotesc ne-a cam încurcat socotelile. Dar acum totul e-n regulă. În ce-l privește pe Tiberiu, cred că pozează pentru o statuie turnată în aur pur.

— Îmi pare bine că treburile merg strună, remarc eu, bucuros că am aflat cel puțin atît, în timp ce Alfredo îi aruncă lui Vlad o privire furioasă.

Vlad zîmbește și — din nou — mă trec fiori.

Îi explic lui Alfredo ce simt, și el se încruntă. Va cerceta. Ipoteza mea este, probabil, exactă: hilarofobie.

După ce Vlad a plecat, o sun pe mama. Îmi zice că m-a căutat mereu, dar i s-a spus că sînt într-un laborator, de unde nu pot lua contact cu nimeni. De la Toma — vești tot mai proaste. Maladia de cord s-a agravat și există pericolul iminent al unui infarct.

O oboseală bruscă mă cuprinde. Adorm...

Seara tîrziu, Alfredo revine și se așază la capătul patului meu.

— Ce-i cu tine, n-ai somn? îl întreb eu.

— E ultima ta noapte aici și am de gînd să te veghez. M-am odihnit special după-masă.

— Atunci îi tragem o șuetă pînă la ziuă. Eu sînt sătul de somn.

Prietenul meu surîde:

— Nu chiar pînă la ziuă, dar pînă la miezul nopții sigur. După aceea, trebuie să încerci să dormi. Iar eu mă trîntesc pe divanul din nișă.

Cînd l-am văzut surîzînd, mi s-a făcut iar pielea ca de gîscă.

— Te mai gîndești la experiență? mă întreabă el.

— Fără să vreau! îi explic eu. Mi-e mai ales groază de orice îmi amintește rîsul acela. Sper că-i un beteșug care o să-mi treacă.

— Fii sigur, Radule! Te vom ajuta și noi. Amintirea se va estompa cu timpul. N-ar fi însă rău ca o vreme să eviți filmele comice, să nu citești proză umoristică, în sfîrșit, poate... să te întîlnești mai rar cu Vlad.

Luna plină a apărut imensă în cadrul ferestrei. Mă obsedează versurile parodiei pe care i-a compus-o Topîrceanu, dar fug de ele. Versurile bat însă violent și obsesiv la poarta craniului meu. Pătrund, răscolitoare, în conștiința bolnavă și izbucnesc :

Apariție banală ca un fund de farfurie !
Talere cu două fețe ! Cap de monstru fără trup !
Orologiu fără ace ! Nastur de manta ! Chelie !
Felinar ! Corupătoare de minore ! Cantalup !...

Zîmbesc fără să vreau și gîtul mă doare, ca și atunci. Hohotul izbucnește iar, chinuitor... Ce nonsens să ai oroare de rîs !

15 noiembrie.
„Goniți spre prăpastie !"

În sfîrșit, iată-mă la lumina zilei !

E ora zece dimineața. Mi s-a îngăduit să părăsesc sanatoriul și să lucrez azi, „simbolic", o oră în laborator. De mîine, sper să reiau programul normal de lucru.

Primul lucru pe care vreau să-l aflu este dacă „pozvirul Tiberiu-Onofrei" a rezistat tuturor probelor. Întrebări peste întrebări îmi scormonesc mintea.

Trec prin dreptul marii hale de producție, un colos din sticlă și metal. Acolo sînt liniile automate care prelucrează albumina de tip virotic în diferite sorturi de alimente. Înăuntru, mașinile lucrează din plin ! Ceva mai departe se află corpul depozitelor principale de materie primă. Aci este adusă, printr-un tub pneumatic, de la stația pilot, creația noastră — albumina virotică. Unul dintre oamenii inginerului Mereuță supraveghează operația.

— Cum merge ? îl întreb eu.

— Bine, chiar foarte bine ! răspunde operatorul. Mă bucur că v-ați făcut sănătos.

— Îți mulțumesc !... Cuvintele acestui om, care abia mă cunoaște, mă mișcă. Cîtă albumină ați adunat în depozit ? îl mai întreb eu.

— Pînă acum vreo 500 de tone. Aproape de două ori prevederile. În fiecare zi, fabrica de virusuri alimentare — cum îi spune acum stației pilot — produce 80 de tone. Într-o săptămînă de lucru am umplut un sfert din silozuri.

M-am liniștit definitiv.

— Aveți greutăți ? îl întreb totuși.

— Aici, la materia primă, nici una... Liniile de producție a alimentelor nu funcționează însă toate cum trebuie.

— Ce spui!? Cine ne bîrfeşte aici? răsună un glas.
În spatele meu a apărut, ca din pămînt, Dan. Bucuria i-a inundat faţa. Mă îmbrăţişează cu efuziune, apoi continuă:
— Nu te lua după calomnii, Radule! Producem 26 tone de alimente pe zi. Şi ce alimente! Să le vezi! Să le miroşi! O minune!
— Bravo, Dane! îl încurajez eu.
— Era vorba ca la 25 noiembrie să deschidem marea expoziţie de alimente. Ei, bine, totul este pregătit ca s-o deschidem chiar mîine! „Restaurantul demonstrativ" poate şi el să servească meniuri demne de cel mai mare gurmand al planetei: totul este să spună „da" consiliul ştiinţific.
Ne luăm rămas bun de la operator, urîndu-i să-şi umple cît mai curînd depozitele, şi pornim mai departe. Dan vorbeşte cu înflăcărare, fără întrerupere:
— Niciodată nu s-ar fi înfăptuit toate astea fără Adam Tiberiu. Ţi-am mai zis odată: omul ăsta va intra în istorie cu dimensiuni mitologice, e un demiurg!
— Un om inteligent şi de ispravă! „rectific" eu. Expresia lui Dan are ceva caraghios şi supărător.
— Prea puţin zis „un om inteligent şi de ispravă", obiectează prietenul meu. Tiberiu este, în multe privinţe, desăvîrşit. Un organizator inspirat şi perfect al muncii noastre, capabil să orienteze toate eforturile spre scopul final.
— Ai făcut aripi! remarc eu. Să ştii însă că eu nu cred în oameni „perfecţi". Gîndeşte-te la păţania mea... După o pauză, adaug: Va să zică, n-aştepţi decît semnalul şi gata — începi să ne hrăneşti cu pozviri?
Se întoarce dintr-odată spre mine şi îmi pune mîinile pe umeri:
— Ascultă, Radule! Sînt dispus să înfrunt orice concurenţă. Să se deschidă lîngă restaurantul meu demonstrativ cel mai grozav restaurant cu alimente clasice; ţin rămăşag că voi avea mai mulţi clienţi şi că în registrul de impresii vor fi nouăzeci şi nouă la sută observaţii entuziaste.
— Şi unu la sută?
— Cusurgiii! Neamul lor nu se va stinge niciodată... Se uită speriat la mine: Mi se pare că te-am luat cam repede. Iartă-mă, Radule! Mi-au spus doctorii să te menajez, dar prea clocoteşte bucuria în mine...
— Asta se vede.
— Să-ţi mărturisesc o mare taină: de cîtva timp nu mai consum decît alimentele mele. Mă hrănesc exclusiv cu hrană din albumină virotică.
— Ce imprudenţă! observ eu speriat. Încă nu-i cazul...
— Mă simt excelent. M-am plictisit să urmăresc numai reacţiile animalelor. De-ai şti ce gustoase sînt şi cum te sa-

tură : o hrană ideală, în care toate substanțele sînt dozate după cerințele, științific studiate, ale corpului.

Am ajuns în apropiera unei clădiri ciudate, în formă de pară, cu peretele în întregime transparent. Înăuntru, pe mai multe etaje, sînt prezentate noile produse alimentare, strălucind într-o mare diversitate de culori. Dan mă poartă aproape o jumătate de oră prin expoziție. Alimentele au într-adevăr un aspect foarte apetisant și sînt de o diversitate nebănuită.

— Ei, ce spui ? Nu-ți lasă gura apă ? mă întreabă el la urmă.

— Într-adevăr. Și nu la figurat, ci la propriu.

— Atunci... continuă el, vrei să guști ceva în biroul expoziției ? Ce-ai zice de o felie de jambon proaspăt ?

— Asta nu, protestez eu. După accidentul cu P.M.P. 4, sînt lecuit de temerități pentru circa un secol. Să vină mai întîi aprobarea consiliului științific.

— Cum vrei, Radule ! Mi-ar fi plăcut să-ți frig niște mititei virotici sau o fleică gustoasă, tăiată mărunt-mărunt, ardelenește, pe scîndură...

— Nu mă ispiti, satană ! rîd eu.

Ies repede din clădire ; într-adevăr, e greu să reziști tentației...

Am pornit-o spre laboratorul de purificări. Pe drum, toată lumea îmi arată o mare simpatie. Anda Tiberiu îmi strînge impetuos mîna, după ce m-a cercetat îndelung, parcă cu milă și curiozitate. La intrarea în pavilionul laboratoarelor, dau nas în nas cu președintele O.P., Knut Jaspers. Și el mă întîmpină cu o deosebită căldură.

— Sînt fericit că ești iar pe picioare : pentru dumneata și pentru noi.

— Nădăjduiesc că experiențele psihice vor continua ! observ eu. N-aș vrea...

Mă întrerupe :

— Firește. Sînt foarte importante. Prietenul dumitale Oscar Fabian a pus acum la punct „acceleratori psihici“ pe bază de P.M.P. 49 ; stimulenții permit unei maimuțe să acționeze de 4—5 ori mai repede decît în mod obișnuit.

— Nu-i rău !

— Să știi că noi, cei din O.P., am fost foarte impresionați de accidentul dumitale. Emoția era atît de puternică încît unii voiau să ceară suspendarea producerii alimentelor virotice.

— Cum asta ? !

— Ne-am gîndit că mai trebuie studiate efectele lor ! Din fericire, a trecut însă Tiberiu pe la noi și, cu talentul lui cunoscut, a risipit toate îndoielile.

— Accidentul meu a încurcat serios lucrurile. Îmi pare tare rău.

— Vina nu este în nici un caz a dumitale. După părerea mea, deși cu preocupări foarte importante, pavilionul cercetărilor de perspectivă nu-i încă „rodat". Poate că e prea tînăr. De aceea am și cerut să nu se mai facă un timp experiențe pe oameni.

Ne-am așezat pe o bancă împlîntată în gazon. Eu sînt cam obosit, iar președintele Jaspers are probabil cîteva minute timp și, mai ales, vrea să fie amabil cu mine.

Pe aleea mare, un om vine spre noi. Îl văd de foarte departe, înaintînd încet, cu capul în pămînt.

Ursu nu ne-a văzut. Se apropie vorbind singur, gesticulînd, încercînd să convingă un adversar nevăzut. Din cînd în cînd, își mușcă buzele, iar pumnul drept i se strînge convulsiv.

— E foarte nervos ! remarcă intrigat Jaspers. Ce s-o fi întîmplat iar ?

Acum Ursu merge mai repede. Înainte de a avea timpul să mă stăpînesc, îmi scapă, nu știu de ce :

— Se luptă să țină timpul în loc.

E la numai cîțiva metri de noi și cred că m-a auzit. Într-adevăr, ridică brusc capul :

— Uneori, nici nu e rău să oprești timpul în loc ! Mai ales cînd nu-i prea tîrziu. N-ar fi fost rău s-o faci nici cînd Tiberiu și Fabian erau gata să te nenorocească... Dar ți-a plăcut să fii un cobai uman !

A spus-o supărat, cu patimă.

— E drept, recunoaște Knut Jaspers, experiența cu P.M.P. 4 a fost o imprudență... Dar asta nu înseamnă, profesore Onofrei, că P.M.P.-urile n-au viitor. P.M.P.-49, „acceleratorul psihic", va permite învățarea perfectă a unei limbi străine în numai o săptămînă.

— Colosal ! ricanează Ursu. În acest sistem, **Faust** de Goethe se va putea citi în numai cinci minute, iar „Luvrul" îl vom vizita într-un sfert de oră, pe un covor rulant. Întreaga filozofie se va asimila într-o zi, iar satisfacțiile și amărăciunile unei vieți se vor consuma cel mult într-o săptămînă. Ce feerie ! Nici nu va merita să trăiești mai mult de o lună...

Cînd e furios, Moș Martin e de-a dreptul hidos. O mască de dezgust i s-a așezat pe fața mare, diformă, iar ochii lui verzi ne străpung. Fața i s-a congestionat brusc și, împotriva obiceiului său, vorbește precipitat, ceea ce îl face să se bîlbîie.

— Recunoașteți deci că experiența umană cu P.M.P. 4 a fost hazardată. E evident, altfel ați fi negat-o. Dar acum se comite o imprudență de o mie, de un milion de ori mai gravă! Nici Tiberiu și nici voi, cei de la O.P., nu vreți să înțelegeți că știința nu-i o cursă de automobile, mai ales cînd e vorba

de oameni şi de un mijloc cu totul nou, destinat făpturii noastre. Neglijaţi întregi etape ale procesului de finalizare. Goniţi, în inconştienţă deplină, spre prăpastie, cu o viteză de bolid şi cu un zîmbet optimist pe buze, compromiţînd cu îndărătnicie întreaga „Operaţie Ciucaş" !

— Exagerezi, profesore ! încearcă să-l potolească preşedintele O.P. De fapt, ce etapă susţii că a fost sărită ?

— Nici una complet ! Dar toate au fost precipitate. Se procedează exasperant de repede şi de superficial, Jaspers ! Experimentările pe animale durează de prea puţină vreme : ar fi necesare cel puţin trei luni de zile. Totuşi, s-a şi trecut la producţia în masă a alimentelor pentru uz uman. Tiberiu e obsedat de termene, iar obsedaţii n-au ce căuta în ştiinţă. Sînt pur şi simplu dăunători.

— Într-o acţiune ca „Operaţia Ciucaş" este nevoie de curaj, de mult curaj ! răspunde calm preşedintele O.P.

— E drept, Jaspers. Însuşi proiectul unui pozvir alimentar a fost o mare îndrăzneală. Dar pe urmă, după îndrăzneală, vine cu totul altceva : faza de lucru. Şi, la un moment dat, cînd succesele ţi se urcă la cap, devine esenţial **să ai curajul de a-ţi tempera curajul** ! E un lucru dificil, din păcate, chiar imposibil pentru unii ! Mai ales cînd intervine şi orgoliul, această boală a bolilor...

— De fapt, de ce ţi-e teamă, profesore ?

— De ce mi-e teamă ? Am mai spus-o : de reacţia organismului omenesc. Mai precis : de anticorpi. Înţelegi ? Alimentul acesta poate fi acceptat sau respins, cum se întîmpla altădată cu organismele grefate. Nu ne e îngăduit să-l dăm de la început în masă omenirii !

— Deci ce propui ?

Ursu s-a aşezat pe o bancă în faţa noastră.

— Prelungirea cu încă două-trei luni a experienţelor pe animale...

— Două-trei luni ?! exclamă Jaspers. Dar asta e imposibil ! Toată lumea ştie de acum...

— ...Apoi, îl întrerupe Ursu continuîndu-şi nestingherit ideea, începerea treptată a experienţelor pe oameni, pornindu-se de la cantităţi mici, de acomodare. Este necesară observarea minuţioasă a tuturor fenomenelor şi proceselor rezultate în organismul uman şi mai ales a celor negative. Pe urmă trebuie corectate neajunsurile, chiar cele mai mărunte, prin modificarea corespunzătoare a procesului de producţie şi chiar a structurii pozvirilor. Modalitatea înmulţirii ultrarapide a Pozvirului G. 7, realizată de mine, mai trebuie şi ea studiată, ca să nu dea naştere la un soi de micromonştri.

— Şi ca timp ce înseamnă toate astea ?

— În total cinci-şase luni !

— Şi nu ţi se pare excesiv ?

— Nici mult, nici puţin, Jaspers. Atîta e necesar ! Altceva nu mă interesează.

— Trebuie să te intereseze. Eu consider că experienţele efectuate pe animale sînt deja foarte concludente, observă preşedintele O.P. Experienţele pe oameni vor începe mîine sau poimîine. Cîteva zile la rînd se va urmări dacă omul reacţionează identic cu animalul. Şi, dacă rezultatul va fi pozitiv, ce motive am mai avea să oprim...

Ursu îl întrerupe, continuîndu-i, declamatoriu, demonstraţia :

— „...livrarea celei dintîi şarje de albumină de tip virotic şi a primelor alimente din albumină virotică către umanitate"... Uf ! Nu se mai termină cu frazele astea sforăitoare...

— La urma urmei, remarcă Jaspers, livrarea nu va putea fi decisă decît de consiliul vostru ştiinţific.

Onofrei a ajuns în culmea enervării.

— Consiliul „nostru" sau al lui Tiberiu ? Ştii doar că îl domină ca un despot. Recunoaşte că te bizui chiar pe asta. Eu voi vota împotriva livrării — eu şi poate alţi cîţiva. Ei şi ! ? Tiberiu e un scamator în convingerea oamenilor, iar eu un veşnic diletant. Va fi iar „entuziasm" ! Din nou „urale" ! Martin Onofrei va fi „trogloditul" care vrea să „tergiverseze" ! Simpatică postură ! Şi pozvirul o să fie în mod cert livrat celor care-l aşteaptă, în virtutea majorităţii automate de care Tiberiu dispune întotdeauna.

Ursu s-a aprins şi mai tare la faţă, încît mi-e frică să nu i se întîmple ceva.

— Veţi prezenta, desigur, toate argumentele ! obiectează calm preşedintele O.P. Poate că ele...

— Argumente ! ! Profesorul Onofrei s-a ridicat dintr-odată de pe bancă. Argumentele servesc unor oameni raţionali, nu unor indivizi care **gîndesc afectiv**, pasional. Voi, cei de la O.P., ca şi cei de la O.M.A., ştiţi numai că vreţi P.G. 7. Îl veţi avea, după cum înţeleg, în mai puţin de zece zile. Dar cu ce preţ ! Cu ce preţ ! Asta nu vă daţi seama !

Ultimele cuvinte aproape că au fost strigate.

— Linişteşte-te, profesore ! ceru Jaspers. Eu nădăjduiesc că totul va merge bine. Nu uita că vom experimenta în prealabil şi pe oameni.

— Mi-ai mai spus-o. Dar numai cîteva zile ! Asta-i tot ce socotiţi necesar ? ! În sfîrşit, continuă Martin Onofrei, vă previn pe voi cei de la O.P. şi o să previn, de asemenea, consiliul ştiinţific : veţi avea de tras din plin consecinţele uşurinţei voastre !

Jaspers nu mai are timp să-i răspundă, căci Ursu a intrat, cu paşi mici şi repezi, în clădire.

— Ce crezi de izbucnirea asta ? mă întreabă preşedintele, după ce tăcerea s-a aşternut pentru cîteva clipe.

— Argumentele lui provin dintr-o anumită structură sufletească, dintr-un anumit ritm al muncii intelectuale care îi e propriu, încerc eu să-i explic. Nu vreau să fiu răutăcios, dar mă întreb uneori dacă nu-l supără faptul că Adam Tiberiu e mereu „vioara întîia"?

Cum aveam să regret mai tîrziu aceste cuvinte...

Jaspers a rămas pe gînduri. Într-un tîrziu, îmi spune :

— Nu cred că-i vorba de asta. Niciodată n-am avut impresia că Onofrei e un orgolios... Adevărul e că totul trebuie foarte bine chibzuit. Să nu ne lăsăm furaţi de sentimente !

— Cînd s-a întîmplat oare aşa ceva ? protestez eu.

Ghicesc gîndul preşedintelui O.P., de parcă l-ar fi rostit : „Nu cumva Onofrei are totuşi dreptate ?" Îmi dau apoi seama, din mimica sa, că şi-a învins îndoielile şi-mi pare nespus de bine.

— Timpul nu trebuie ţinut în loc ! îmi zice Jaspers la despărţire. Nu văd cum aş putea să justific faţă de omenire amînarea pe care o cere Ursu.

Zîmbeşte, optimist. Faţa mea se schimonoseşte dintr-odată. Zîmbetul lui îmi sfîşie creierul cu mii de ace...

20 noiembrie. „Clubul scepticilor"

Au mai trecut cinci zile.

Dacă în alte împrejurări n-ar fi poate mult, de data asta fiecare zi a însemnat un mare pas înainte în sprintul final. Dacă am eşua acum, ar fi ca o lovitură de la unsprezece metri ratată, ca un scor răsturnat în ultimul moment într-o finală de campionat mondial. Dar aşa ceva nu se va întîmpla !

Depozitele de albumină de tip virotic sînt aproape pline, depozitele de alimente pozvirice de asemenea. La consiliul ştiinţific de astăzi dimineaţă s-a prezentat referatul despre experienţele efectuate pe animale şi pe oameni, susţinut chiar de profesorul Adam Tiberiu. Toate rezultatele sînt excelente, n-a apărut absolut nici un fenomen secundar negativ.

Şi „Perspectiva" are realizări importante : s-a obţinut, de pildă, C. 512, pozvirul anticoroziv, care va economisi lunar planetei peste 100 milioane tone de metal !

Grupul inspirat de Martin Onofrei, care cuprinde acum în consiliu şapte membri, a ridicat obiecţii în legătură cu pozvirul alimentar, cerînd continuarea experienţelor timp de minimum şase luni. Ursu însuşi a tunat şi a fulgerat, mergînd mai departe decît oricînd.

— Pregătiţi o crimă împotriva umanităţii! a spus el în încheierea „rechizitoriului“ său. Comiteţi un genocid!

De data aceasta, seninul Tiberiu nu s-a mai putut stăpîni.

— E prea mult, Martin! Aduci un ultragiu întregii noastre activităţi!

— O caracterizare nu-i un ultragiu, mai ales una adevărată. Activitatea voastră e pripită, Tiberiu!

— Asta trebuie mai întîi demonstrat... Rapiditatea e un atribut specific civilizaţiei moderne.

— Trebuie să vă chem la raţiune, să arăt abisul spre care vă îndreptaţi! exclamă Ursu, de parcă n-a auzit replica.

— Poate că nu mai crezi în propriul tău proiect, Martin.

— Cred în el, dar nu vreau să-l realizăm **oricum...**

Cei mai mulţi vorbitori îl susţin pe Tiberiu.

Preşedintele prezintă şi apoi pune la vot un plan precis de acţiune: deschiderea restaurantului demonstrativ şi a expoziţiei mîine, 21 noiembrie, livrarea primelor cantităţi de albumină virotică şi de alimente derivate la 24 noiembrie, sporirea de cinci ori a capacităţii de producţie a Pozvirului G. 7. — pînă la 31 decembrie... La 1 ianuarie 2072, complexul nostru va produce deci 400 tone de albumină de tip virotic în fiecare zi!

Onofrei are „platoşa groasă“, ca întotdeauna. A luat din nou cuvîntul şi a făcut un ultim şi violent apel la „amînarea livrării hranei sintetice“. Bineînţeles, nu izbuteşte să ne convingă nici după ce membrii „clubului scepticilor“ vorbesc pe rînd, pentru a-l susţine.

Dintre noi, ceilalţi, nimeni nu-i răspunde măcar. Sîntem prea siguri, prea convinşi, prea bucuroşi de ceea ce am realizat, de ceea ce vrem să facem pentru omenire, pentru ca să îngăduim această tentativă de frînare de ultimă oră. Pînă şi fiul lui, Vasile, e alături de noi.

— Cînd Martin Onofrei vorbeşte aşa, nu pot să-l sufăr, îmi şopteşte pătimaş Dan.

Îmi dau seama că mulţi simt ca şeful laboratorului de alimente, dar asta nu-l clinteşte pe Ursu. Am, nu ştiu de ce, sentimentul că atitudinea lui porneşte de la un substrat ascuns.

— Nu-ţi voi îngădui să-mi distrugi opera! spune acum preşedintele pe un ton ridicat.

De data aceasta, cuvintele lui Tiberiu îmi displac. Nu e doar numai „opera lui“. Mă enervează iar această luare „pe cont propriu“ a tot ceea ce s-a făcut aici, „atavismul social“... Poate că se datoreşte şi enervării.

Se trece, în sfîrşit, la vot şi fiecare apasă pe unul dintre butoanele din faţa sa.

Peste cîteva secunde, automatul vorbitor anunţă monoton rezultatul. Douăzeci şi trei de voturi pentru planul de acţiune, nouă împotrivă (!) şi nici o abţinere. Am învins!

Cele nouă voturi contra dovedesc însă că negativismul se răspîndşte ca o buruiană rea. Accidentul meu a influenţat, desigur, şi el spiritele. Pînă acum erau cunoscuţi şapte membri ai „clubului scepticilor", dintre care doar cinci erau membri ai consiliului ştiinţific. Acum sînt nouă numai în consiliu. Dacă însă totul va merge strună, sînt sigur că nu se vor înmulţi. Proba faptelor risipeşte totdeauna îndoielile.

Esenţialul este însă că planul a fost aprobat şi că peste cîteva zilei lumea va primi pozvirul alimentar.

22 noiembrie.

Banchetul

Ieri s-a inaugurat restaurantul demonstrativ. Nu s-au rostit discursuri. Nici nu era nevoie: mîncărurile se recomandau singure — după aspect, miros şi gust. Dan circula fericit printre oamenii care se înfruptau din cele mai variate feluri. Întreba în dreapta şi-n stînga „cum vă place?" şi răspunsurile îi încălzeau inima.

Evenimentul s-a bucurat astfel de un succes care a întrecut toate aşteptările. Lumea are încredere în noi! Turişti din toate ţările — de data asta îmi sînt simpatici — aflaseră prin radio de comunicatul ultimului nostru consiliu ştiinţific şi veniseră să ia parte. La un moment dat, aglomeraţia ajunsese atît de mare încît toate cele cinci sute de locuri erau ocupate şi mulţi aşteptau în picioare să se elibereze o masă. Fiecare masă avea, ca-n toate restaurantele moderne, claviatura de comandă. Oamenii formau cifrele corespunzătoare mîncărurilor dorite — de pildă, 252, 410 sau 898 — şi, în cîteva secunde, erau serviţi...

Astăzi, în a doua zi a funcţionării restaurantului, Dan a oferit un „banchet" în cinstea membrilor consiliului. Vin 23, adică toţi cei care au votat pentru programul de acţiune al lui Tiberiu. Cîţiva dintre invitaţi sînt cu soţiile lor. Cei nouă „sceptici" boicotează.

După cum s-a aflat, Martin Onofrei şi adepţii săi au adresat un mesaj către O.P. şi altul către O.M.A., cerînd instituirea unei „anchete comune" asupra oportunităţii livrării produsului nostru. „O lovitură pe la spate" — cum spune Ştefan Badiu, foarte revoltat. Comisia de anchetă a şi sosit ieri seara, s-a documentat şi se spune că astăzi va da „verdictul".

Iată-ne adunaţi în jurul mesei.

Preşedintele Tiberiu se ridică primul, cu cupa de şampanie în mînă :

— De fapt nu eu, ci Dan Hagiu ar trebui să înalţe cel dintîi toast. El şi colectivul lui sînt creatorii extraordinarei varietăţi de alimente virotice de care dispunem astăzi. Trebuie să recunoaştem cu toţii că, dacă n-ar fi fost acest om, n-am fi livrat lumii decît cîteva sortimente anoste şi s-ar fi spus că P.G. 7 este o soluţie binevenită, însă nu tocmai agreabilă. Dar acest om a existat. Din întîmplare, mi-a fost recomandat tocmai de... profesorul Onofrei, căruia-i voi rămîne pururi recunoscător pentru alegerea lui. Cu multă competenţă, dar şi cu multă pasiune, Dan Hagiu a creat alimente sintetice la nivelul celor naturale, ba uneori chiar depăşindu-le, demne de gusturile cele mai rafinate. Îl felicit din toată inima ! Spuneam că lui i-ar fi revenit de drept primul toast. Dacă i-am luat-o totuşi înainte, explicaţia e că voiam să vă aduc o veste îmbucurătoare.

În salonul unde ne aflăm, s-a lăsat o linişte profundă, care face ca clinchetul unei furculiţe să răsune ca bătaia unui gong.

— Comisia de anchetă trimisă de O.P. şi O.M.A., la cererea unui grup de cercetători, ne-a dat cîştig de cauză. Oficiul Planetar şi Organizaţia Mondială a Alimentaţiei resping obstrucţiile şi sînt de acord cu absolut toate prevederile planului meu de acţiune ! Deci poimîine livrăm ! Aceasta înseamnă că „Operaţia Ciucaş“ a fost dusă la bun sfîrşit !

Izbucnesc urale, care nu mai contenesc. Strig şi aplaud, dar fără să vreau mă întreb de ce o fi spus Tiberiu „planul **meu** de acţiune“. Planul este doar al consiliului ştiinţific, chiar dacă el a fost cel care l-a propus. Dar, în fond, ce mai contează asta ?

Oamenii sînt plini de mulţumire. Zîmbetele lor îmi dau furnicături „hilarofobice“, dar sînt bucuros că lucrurile au ieşit atît de bine. După Tiberiu, vorbeşte Dan, care este astăzi, tocmai astăzi, curios de palid, fireşte din pricina extenuării.

Istoriseşte cum a lucrat laboratorul său şi ce greutăţi imense a trebuit să învingă pînă ce ajuns să modeleze albumina virotică, cu adaosurile respective, în alimente. Urmează un elogiu adresat lui Tiberiu, cam patetic, dar de o mare sinceritate :

— El a fost motorul laboratorului nostru, ca şi al întregii munci de cercetare, el ne-a acordat încrederea şi sprijinul său. Ne-a scos nu o dată din impas. Fără el, pasiunea noastră s-ar fi consumat în van. Cînd am propus să încercăm crearea de alimente sintetice din Pozvirul de Ciucaş, care era încă departe de P.G. 7, mulţi s-au opus. „E ca şi cum ai vrea să tragi fără puşcă“ — a spus atunci, caustic, vicepreşedintele.

Dar Tiberiu m-a înțeles. Aveam nevoie să „exersez“ din timp producția alimentelor virotice, chiar cu o materie primă imperfectă. Dacă acest punct de vedere nu s-ar fi impus, aș fi început să lucrez la crearea de alimente sintetice abia la 24 octombrie, cînd s-a desăvîrșit P.G. 7. Gama de alimente pozvirice ar fi fost mult redusă. Dar grație președintelui...

Îl privesc pe Tiberiu. Nici nu clipește. Cuvintele lui Dan, care pe mine m-ar fi stînjenit rău de tot, îi dau o vădită satisfacție. E drept că vin din adîncul inimii, dar mărturisesc că, în locul Vrăjitorului, nu l-aș fi lăsat să-și desfășoare pînă la capăt elogiul.

Nu știu de ce, dar am tocmai acum o clipă de îndoială absurdă. Nu cumva fascinația pe care o produce asupra noastră Tiberiu, mitul infailibilității sale, impresia că lui i se datorește totul sau aproape totul ne denaturează judecata ? Lupt împotriva acestui gînd, dar nu-l pot alunga cu totul... Dacă, totuși, în ce spune Onofrei este un sîmbure de adevăr ?

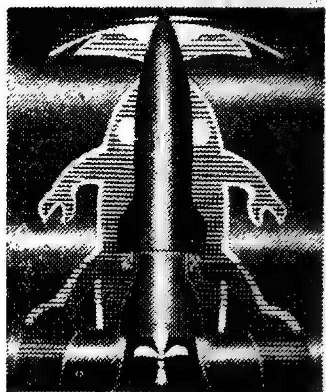
O, clipă a îndoielii, fugi departe, nu încerca să mă ademenești spre neant !

„Judecă lucid !“ — șoptește totuși în mine un glas. Ce e greșit în tot ce susține Martin Onofrei ? Nu-i, de pildă, adevărat că numai cîteva zile de experimentare pe oameni nu-s de-ajuns, mai ales cînd este vorba de reacția organismului față de consumul unui aliment nou, destinat unor continente întregi ? Convingerea noastră că procedăm bine provine din faptul că vrem cu orice preț să reușim. Dar dacă comitem într-adevăr un genocid, furați de beția succesului cercetărilor și de excesiva putere de convingere a unui singur om ?

Alături de mine, Vlad a scos blocnotesul. Gîndul lui merge în paralel cu al meu, poate fiindcă el are un simț atît de acut al satirei, care nu este altceva decît un concentrat de adevăr : din fuga condeiului răsare un zeu antic bărbos, avînd trăsăturile lui Tiberiu. Președintele-zeu calcă trufaș, cu pieptul plin de decorații, pe un covor de P.G. 7. Deasupra lui zboară trei eroi mitologici, toți trei cu chipul lui Dan, în diferite ipostaze, dar cu ochii ațintiți admirativ asupra Vrăjitorului. Undeva, într-un colț, un drac rezemat într-o furcă supraveghează cazanul cu smoală, în care se perpelește nefericitul Martin Onofrei. Dar din gura lui ies cuvintele atribuite lui Galiei : **E pur si muove !... E pur si muove !... E pur si muove !...**

(SFÎRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR)

Însemnări despre un congres trecut și despre unul viitor

Fără îndoială, „Heicon" * a constituit pentru fandomul european o experiență foarte interesantă și plină de învățăminte. Noi am aflat cu acest prilej ce este o convenție americană și am putut trage concluzii în legătură cu ceea ce am dori să fie o convenție europeană. Și nădăjduim să răspundem acestei dorințe prin Congresul de la Triest din 1972.

„Heicon" nu putea fi decît „american". Nu e ușor să schimbi aspectul unei convenții după ce o țară a organizat-o atîția ani. Concursul de costume, noaptea bavareză și, în mai mică măsură, călătoria pe Neckar au surprins pe mulți fani europeni, care se așteptau, în mod firesc, ca accentul să fie pus pe SF nu numai în timpul discursurilor și dezbaterilor, ci în fiecare clipă. Evident, ideea europeană despre o convenție este întrucîtva diferită de ideea americană. Asta nu poate decît să slujească întîlnirilor viitoare, care vor îmbina experienta convențiilor mondiale și a celor continentale.

Unul dintre țelurile „Eurocon"-ului este de a decerna premiile „Europa SF", care vor pune în valoare science-fiction-ul european. Premiații vor putea poate să participe la o competiție în timpul unei viitoare convenții internaționale, reunind toate convențiile continentale.

S-ar putea obiecta că, în lipsa caracteristicilor obișnuite ale convențiilor, programul ar deveni prea cerebral și de-a drep-

* Vezi colecția nr. 380, din 15 septembrie 1970.

tul plictisitor. Este un pericol, dar el poate fi evitat. Să nu uităm, în primul rînd, că „Euro-con"-ul se va desfăşura simultan cu Festivalul internaţional al filmului ştiinţifico-fantastic!

Programul ar trebui conceput nu numai pentru a potoli setea fanilor de S.F., dar şi pentru a trezi interesul marelui public. În acest scop, vor trebui alese teme potrivite, tratate astfel încît să se obţină cele mai bune rezultate posibile, va trebui să se organizeze contacte între participanţi la toate nivelurile (fani, editori, critici, autori, simpli curioşi), să se utilizeze diapozitive pentru a ilustra o conferinţă, să se permită publicului să intervină (în ordine) în legătură cu subiectele care-l interesează. Ţinînd seama de componenţa congresului, va fi necesar să se recurgă la traducerea simultană.

Programul va cuprinde, de asemenea, expoziţii de cărţi şi de opere de artă, întîlniri marginale între participanţi etc.

Desigur, aceste cîteva reflecţii nu epuizează tema în discuţie, constituind doar puncte de sprijin pentru desfăşurarea activităţii de pregătire a congresului.

GIANFRANCO DE TURRIS

vicepreşedinte al Comitetului de pregătire a primului Congres european de science-fiction

UMOR

de Vasile Crăiţă-Mîndră

— Ştiţi, scriu numai literatură ştiinţifico-fantastică...

Conferința SF de la Budapesta

În ultima săptămînă a lui octombrie, Budapesta a găzduit conferința consultativă a reprezentanților literaturii științifico-fantastice din Bulgaria, Cehoslovacia, R. D. Germană, Iugoslavia, România, Ungaria și Uniunea Sovietică. O conferință cu caracter de lucru, prima de acest fel, care a prilejuit un bogat schimb de informații și o largă dezbatere a problemelor teoretice și practice legate de dezvoltarea genului. Printre participanții cunoscuți cititorilor români i-aș aminti pe istoricul literar sovietic Iuli Kagarlițki, autorul studiului introductiv la „Operele alese" ale lui H.G. Wells, și pe scriitorul ceh Josef Nesvadba, al cărui volum de povestiri, „Creierul lui Einstein", s-a bucurat de o frumoasă apreciere. Delegația țării noastre a fost alcătuită din Leonida Neamțu și autorul acestor rînduri.

În prima zi, au fost prezentate relatări succinte despre situația science-fictionului în țările amintite, subliniindu-se evoluția incontestabilă înregistrată din punct de vedere cantitativ și calitativ. Evident, această evoluție se înscrie în sfera interesului crescînd manifestat în întreaga lume față de universul științifico- fantastic, în toate întruchipările sale. Totodată, s-a arătat cu limpezime că, dincolo de trăsăturile care-l integrează curentului general, science-fictionul socialist se distinge prin comunitatea de idei și de sentimente, prin țelurile nobile de care sînt animați slujitorii lui atunci cînd încearcă să descrie viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Ziua a doua a fost consacrată discuțiilor pe marginea referatului despre problemele teoretice ale lui Iuli Kagarlițki. S-au schimbat opinii despre raportul dintre elementele realiste și romantice, necesitatea delimitării de fantasticul propriu-zis și de literatura de popularizare, evoluția concepțiilor morale, limbajul fantasticului-științific etc. Scriitorii maghiari au adus contribuții interesante privind mai ales existența unor elemente de anticipație în opera clasicilor Madach și Jokai Mor.

La rugămintea delegațiilor maghiară și sovietică, subiscălitul a prezentat, în a treia și ultima zi, o expunere despre stadiul și perspectivele relațiilor între autorii și iubitorii de science-fiction din diferite țări. S-au formulat propuneri privind găsirea celor mai adecvate forme de intensificare a acestor relații. În acest context, s-a acordat o deosebită atenție Primului Congres european al fantasticului-științific, care se va desfășura la Triest, între 12—16 iulie 1972.

E dificil, desigur, ca o relatare atît de succintă să dea o imagine fidelă a celor trei zile petrecute la Budapesta în climatul generos și fertil propriu întîlnirilor dintre pasionații literaturii științifico-fantastice. Pot să vă asigur însă că roadele acestei conferințe nu vor întîrzia să se arate, poate și în paginile primitoare ale colecției.

ION HOBANA

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual* .... *24 lei*
- *pe șase luni* .... *12 lei*
- *pe trei luni* .... *6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

• DECEMBRIE 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007